

DADZIS

Noskanējis

imantslochmelis@inbox.lv

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPĒ
1987. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠT

C. LKP CK izdevniecība,
"Dadzis", 1987.

Nr

20

SVINĪGA SANĀKSMĒ REFERĀTS:

1. Par padomju varas kārtējiem
līdzekļiem

PAR MŪSU SASNIEGUMIEM

SAIMNIEC
STĀDĀ
1987

— Tā būs pareizāk!

G. VINDOZIS

CIEN. «DADŽI»!

Šā gada 11. septembrī ražošanas apvienības «Rīgas apavi» 98. ātrās apavu labošanas darbnīcā L. Laicena ielā 21 nodevu labošanā divus pārus kurpju un saņēmu divus papēža kontūrā izgrieztus kartona gabalus ar Nr. 169 un 514 un darbnīcas nr. 98 spiedogu. Pieņēmejs — vīrietis vidējos gados — pateica, ka varēšu tos saņemt nākamajā dienā, 12. septembrī.

Norādītajā laikā ap pulksten 18 darbnīcas durvis bija slēgtas un logā zīmīte, ka darbnīca slēgta sakarā ar remontu. Nebija nekādas norādes, kur varētu saņemt apavus. Starp citu, tie piederēja maniem viesiem no Ukrainas, kuri tā arī aizbrauca uz māju svētdien, 13. septembrī, bez šim kurpēm.

14. septembrī pa telefonu 279319 kāda Ludmila Ivanovna pēc noskaidrošanas man paziņoja, ka nekāds remonts darbnīcā nenotiekot un apavus es varot saņemt. Ierados darbnīcā un lūdzu, lai man atmaksā naudu par ātro labošanu. Šoreiz bija cits pieņēmējs, kas nekādi nevarēja noteikt, cik es par šo pasūtījumu esmu samaksājis. Viņam talkā nāca vēl kāds meistars. Arī viņš nevarēja saprast, kas tā par naudu, ko vēlos saņemt. Sākumā meistars man deva 15 kap., pēc tam jautāja, cik tad īsti es gribot, un galu galā izsniedza man no kases 70 kap.

Cien. «Dadzī!»! Lūdzu, noskaidro, kāda iemesla dēļ 12. septembra vakarā darbnīca bija slēgta, kāpēc darbnīcā nav cenrāža un pēc kādiem principiem šajā darbnīcā nosaka maksu par apavu labošanu?

I. KRASTIŅA,
Rīga

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

«NO «DADŽA» ALBUMA

Šā gada 12. numurā divās fotogrāfijās bija redzams atklātā pagalma dekors Rīgā, Dzirnau ielā 86188, un Blaumaņa ielas 34. nama apdrupušie vārtu stabi no Pērses ielas puses.

Esam saņēmuši Rīgas pilsētas izpildkomitejas Dzīvokļu pārvaldes priekšnieka S. Čemodanova atbildi:

«Zīņojam, ka materiālu, kas publicēts žurnālā «Dadzis», izskatījuši Rīgas pilsētas izpildkomitejas Dzīvokļu pārvaldes un Kirova rajona izpildkomitejas Dzīvokļu saimniecības ražošanas pārvaldes darbinieki.

1987. gada janvārī Dzirnau ielā 86188 tika nojauktas dzīvojamās mājas. Sakarā ar to, ka labiekārtošanas meistars un 6. dzīvokļu ekspluatācijas rajona priekšnieks šai laikā bija atbrīvoti no darba, teritorijas uzkopšanas darbi tika veikti ievērojami vēlāk.

Metāllūžņi, kas redzami fotogrāfijā, aizvesti šā gada jūnijā. Teritorijas labiekārtošanu veiks Rīgas rūpnīcu celtniecības trešts.

Kieģeļu sētas remontu no Pērses ielas puses un pie mājas Blaumaņa ielā 34 Kirova rajona izpildkomitejas Dzīvokļu saimniecības ražošanas pārvalde ielānojsi 1988. gadā.»

Trešajā fotogrāfijā varēja aplūkot lielisku celtni, kas nīkst Rīgā, Tēlnieku ielā 5. Sadzīves pakalpojumu ministra vietnieka J. Korecka atbildē teikti šādi paškritiski vārdi:

«— kritika pamatota un tiek atzīta pilnīgi;

— celtniecības laukums un tur uzstādītais celtnis tiek izmantoti tikai daļēji;

— sakarā ar kapitālieguldījumu ierobežotajiem limitiem Ekspedīcijas autobāzes celtniecība pārtraukta un saskaņā ar plānu tiks atjaunota 1989. — 91. gadā.»

Par to, kas šai laikā notiks ar celtni, b. J. Koreckis diemžēl nemin ne vārda.

«LIELISKIE BALDRIĀNA PILIENI»

un zāļu pudelīšu korķu problēmas bija cilātās «Dadzī» 14. numurā.

«Dadzīm» nepatika, ka republikā fasetajām šķidrajām zālēm ir parasti gumijas korķīši, tāpēc zāles var dozēt vienīgi ar

pipetes palīdzību, bet tas ir apgrūtināsi.

Galvenās aptieku pārvaldes priekšnieka vietnieks J. Tokarevs, starp citu, norāda, ka korķi pilinātāji zem aizskrūvējamā vāciņa nenodrošina pietiekami blīvu spirtu saturošu šķīdumu (tinktūru) noslēgšanu, tāpēc spirts ātri izgaro, mainās medikamenta koncentrācija un preparāts kļūst lietošanai nederīgs.

Neuzdrošināties b. J. Tokareva domas apstrīdēt. Gribam vienīgi piebilst, ka šis fakts acīmredzot nav zināms ārzemju farmācijas uzņēmumiem, jo viņi savu produkciju iepilda tikai un vienīgi pudelītēs, kam galā ir korķis pilinātājs.

«CIENĪJAMĀ REDAKCIJAI»

— tā žurnāla 14. numurā «Dadzī» uzrunāja E. Šenfelde un citi Padomju bulvāra 30. nama iedzīvotāji Rīgā. Viņi bija atsūtījuši fotogrāfiju, kurā redzami ne visai daļi vārti, pa kuriem jāiet šai namā. Arī «... tālāk — kādreiz skaistiem koksgrīzumiem rotāto ērto kāpņu vietā neizsakāmi «mākslinieciski» restaurētas margas... komunālajos dzīvokļos viss novecojis. Durvis sagriezušās, logu rāmji satrunējuši, centrālā apkures (to ierīkoja pirms gada) caurules nekrāsotas, caurumi sienās neaizmūrēti.»

Esam saņēmuši ražošanas pārvaldes «Vecrīga» priekšnieka vietnieka D. Tarabrina atbildi:

«Zīņojam, ka Padomju bulvārī 30 margu remonts un radiatoru krāsošana tiks ielānoti šā gada 4. ceturksnī.»

«GOD. «DADŽI»!

Jelgavas autobusu parka šoferi sākuši vadīt līdzīgu rezerves riteņus, tos novietojusi blakus pasažieru sēdekļiem.»

Tā savu vēstuli «Dadzī» 15. numurā iesāka mūsu lasītājs I. Bremze no Jelgavas.

Vēstule izskatīta Jelgavas autobusu parka vadošo darbinieku sanāksmē. Kā raksta parka direktore I. Ozola, šajā sanāksmē nelemts, ka rezerves riteņus autobusu salonos vairs nevadās. Tehniskās kontroles dienestam uzdots stingri kontrolēt autobusu salonu tīrību.

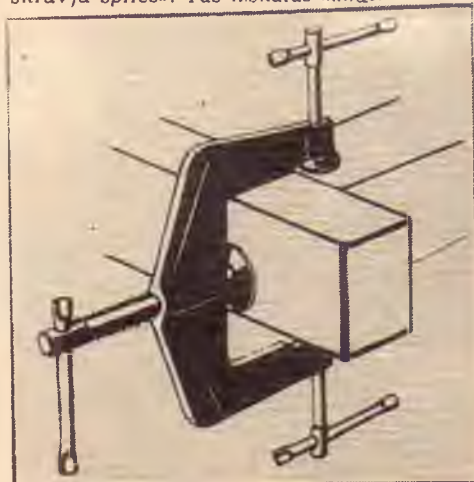

Kas tas tāds Zans Grīvs ir bijis, to mēs nezinām, bet viņa vārdā Jūrmalā ir nosaukta viena iela. Vai nebūtu bijis labāk to nosaukt mūsu rakstnieka Žaņa Grīvas vārdā, kas ilgus gadus tur ir dzīvojis?

O. BLUMBERGS

«DADŽĪT»!

Nesen nopirku rīku, kas, saskaņā ar Centrālās mehanizācijas un automatizācijas projekcijas un konstruktoru biroja eksperimentālās rūpnīcas līdzī doto pasi, saucas «Trīsskrūvju spiles». Tās izskatās šādas.

Šīs spiles lieto savienojamu detaļu fiksēšanai līmējot, savienojot ar skrūvēm utt. Tajā pašā pasē minēts, ka detaļu savienojumu var fiksēt trīs plaknēs ar skrūvju palīdzību.

Nekā tamlīdzīga, «Dadzī!»! Ar triju skrūvju palīdzību te neko nevar fiksēt tā vienkāršā iemesla dēļ, ka stāvokli, kad abas pretējās skrūves ir pievilktas, trešo skrūvi ne pievilkt, ne pagriezt nav iespējams.

Pasē iesists zīmodziņš «OTK-18». Lai man piedod laudis, kas strādā rūpnīcā ar tik lepnu un tik sarežģītu nosaukumu, vainīgs šoreiz laikam nebūs «OTK-18», bet gan konstruktori, kas spļu konstrukciju nav līdz galam pārdomājuši.

Tā vien liekas, «Dadzī», ka šeit atkal sastopamies ar gadījumu, kad plaša patēriņa priekšmets tiek ražots tikai ķeksīša dēļ.

V. MENGIŠS, Rīgā

DĀRGO «DADŽĪT»!

Jau maija mēnesī sāku biežāk iegriezties Talsu sporta preču veikalā, lai iegādātos motociklu «Iž-Ju-5» ar blakusvāģi. Taču mana stāigāšana izrādījās veltīga. Motocikli veikalā bija, tikai bez akumulatoriem. Tie ceļā no rūpnīcas uz veikalu bija izčibējuši. Pirkot motociklu bez akumulatora negribu, bet veikala pārdevēji, kad viņiem pajautā, vai kādreiz būs arī motocikli ar akumulatoriem, tikai plāta rokas.

Tādas tās lietišas, dārgo «Dadzī!»!

R. GRINBERGS,
Valdemārpils ciemā

KOPŠ PAGĀJUŠĀS REVĪZIJAS JUMS TE VISS PALICIS PA VECAM!
NE GLUZI. IR NĀKUŠAS KLĀT JAUNAS IEKĀRTAS.

K. LIEDE

JĀZEPS OSMANIS

DĀVANA

«Bērnu pasaulē» es eju
Kaut ko pīrkt uz jubileju
Savam mīlam mazbērniņam —
Paliek divi gadi viņam.

Re, kur pūšļi visvisādi!
Bet vai viņam patiks tādi!
Un vai gaisa pietiks krūtīs,
Kad tos apājus viņš pūtīs!

Re, kur rati braucamie,
Saliekamie, jaucamie.
Mijas «Lunohods» ar «Mazu»,
Viens par dižu, cits par mazu...

Bet, reče, kas tur uz letes —
Laikam jaunums, kaut kāds retums!
Vai tas būtu suns vai kaķis,
Vai tas vilks, vai zirgs, vai zaķis!

Pūķis, velns vai varbūt milzis!
Rūķis, klauns vai, teiksim, nīlzirgs!
Varbūt zilonis vai ods!
Dīemžēl nosaukums nav dots.

Cenu gan ir pēfīt lieki —
Jāmaksā trīs desmitnieki...

Samaksājis summu bargo,
Saucu zvēru šo par «Dārgo».

LATVIEŠU STRĒLNIEKU PULKI

NO STRĒLNIEKU FOLKLORAS

To, ka strēlniekiem ir bijuši astoņi kaujas pulki un viens rezerves pulks, zina gandrīz visi. Bet vai daudzi zina, kā strēlnieki paši dēvējuši šos pulkus?

Pirmā Daugavgrīvas pulka puīši bijuši tik braši karotāji un tik bezballīgi, ka šo pulku visi saukuši «Urā, urā, puīši!».

Otrais pulks bijis formēts no Rīgas zēniem. Ne kaujā, ne arī kauju starplaikā tie nevienam nav griezuši ceļu, tāpēc arī šo pulku saukuši par «Rīgas pašpuikām».

Trešais pulks — «Skābputras strēbēji». Tas bija formēts no kurzemniekiem. Te paskaidrojumi nav vajadzīgi.

Ceturtais pulks bija vidzemnieku pulks. Tiem īpaši garšojis kaņepju sviests, kālab arī tika iesaukts par «Kaņepju smēretājiem».

Visdižākais bijis piektais pulks — Zemgales zēni. Visi braši, vienmēr kārtīgi. Pat pēc vis-smagākajām kaujām viņi vispirms rūpējušies par savu izskatu. Bijuši arī lieli siržu laužēji. Pulks saukts par «Mīlestības pulku».

Neliels gadījums no pulka dzīves.

Pēc smagām kaujām piektā pulka puīšiem apmešanās vieta ierādīta kādā klosterī. Tas bijis sieviešu klosteris, kura mūkenes bija pievērsušās tikai lūgšanām un citīgi kalpojušas dievam.

Bet, tiklīdz viņas ieraudzījušas Zemgales puīšus, gājušas lūgt pulka komandieri, lai atļauj mazgāt strēlnieku kreklus.

Sestais pulks bija tukumnieku pulks. Tukumnieki bieži un bez vajadzības šāvuši gaisā. Šo izdarību dēļ iesaukti par «Mākoņu stūmējiem».

Septītais pulks bija no Bauskas. Tajā laikā Bauskā dzīvojis daudz ebreju. Tāpēc šo pulku strēlnieki saukuši par «Zīdiņu pulku».

Vistrūcīgāk apģērbtais un vissliktāk paēdušais bijis astotais pulks — Valmieras pulks, jo tā komandieris bijis pārlieku skops. Šī pulka puīšiem bieži vien vajadzējis doties sīrojums uz citiem pulkiem. Viņus dēvējuši par «Pabirām».

Un vēl — rezerves pulks. Tas kaujās nav gājis, pulvera smaku nav ostījis. Tāpēc šo pulku saukuši par «Saimnieku dēļiņiem».

A. NITA

I. MELGAILIS

L. BULIKINA

TIKAI DIVOS GADĪJUMOS...

Padzirdējis, ka Balvu rajonā tiek traki neganti brūvēta kandža, es pamēģināju izdibināt šīs bīstamās aizraušanās iemeslus.

— Man ir lieli svētki! — padomju saimniecības «Balvi» lopkope Anastasija Orlova paskaidroja. — Vīrs aizbraucis uz stacionāru ārstēties pret alkoholu! Šāda apzinīga rīcība ir jāatzīmē!

Baltinavā dzīvojošais pensionārs Leonīds Koritko kandžu dzīt sācis pavisam nejauši.

Padzirdējis, ka esot tāds aparāts «mikseris» — kokteiļu un putukrējuma taisīšanai. Tā kā veikalā to nevarēja nopirkt, nolēmis uztaisīt pats. Uzmunstrējis arī. Sācis izmēģināt: zili brīnumi! Ielej aparātā ķīsell un sulas — ārā nāk kandža! Sākumā nobijies un gribējis savu izgudrojumu nest uz miliciju, bet tad pārdomājis un atstājis mājās laika kavēklim.

— Būs ar ko brīvo laiku īsināt, — viņš nosprīdis. — Cik ilgi var pie televizora sēdēt! Apnīk!

— Man ir lieli prieki — es esmu dekrētā, — kautrīgi nodūrusi acis un, spiezdama pie krūtīm kandžas aparātu, apgalvoja «Sarkanā partizāna» kolhozniece Lija Šinkevica. — Kad mans bērniņš paaugsties liels, viņš par kandžu dzirdēs tikai no vecu ļaužu nostāstiem. Kā šo notikumu neatzīmēt!!

Lai cik dīvaini tas arī skanētu, bet 11. automobīlā Balvu filiāles šoferi Nikolaju Petrovu kandžu taisīt pamudinājuši avižu raksti un radio pārraides: «Tehnika nedrīkst stāvēt dīkā!», «Mašīnas jāizmanto!», «Katrs agregāts, kas nopirkts un neiekšmācīts, ir zemē nomesta nauda!».

— Salasījies un saklausījies šitādas pamācības, — Petrovs sacīja, — es nolēmu tā: ja reiz esmu kandžas aparātu nopircis, grēks jaut tam tāpat vien rūsēt. Un, nācis pie tādas atziņas, sāku rīkoties.

Kad milicijas darbinieki Balvu ciema Salmaņu mājās atraduši kandžas aparātu, tā īpašniece pensionāre Olga Apsīte, jautrā prātā būdama, lepni paziņojusi:

— Es dzeru tāpēc, ka mans dēls Jevgēnijs kandžu nedzen!

Diemžēl nākamajā dienā, iegājuši pie Apsītes dēla, padomju saimniecības «Bolupe» strādnieka Jevgēnija Šolīna, kārtības sargi konstatēja, ka viņš tomēr arī dzen kandžu.

— Es to daru tāpēc, ka mana māte dzer, — bēdu sagrauztais Šolīns pastāstīja.

Un tā nu, apkopojot visu redzēto un dzirdēto, jāsaaka, ka Balvu rajonā ar kandžu tomēr tik traki nav — balvēnieši to brūvē tikai divos gadījumos — aiz priekiem vai aiz bēdām.

J. JODS

LUDIS DANILĀNS — LAUREĀTS

Pasta zīmogiem un markām izraibināts «Dadža» redakcijā pienāca kāds sūtījums — uz Luda Danilāna vārda. No Itālijas. Kad redakcijā ieradās pats adresāts — kā allažin kluss un atturīgs — un atvēra paku, izrādījās, ka tanī ir sudraba paplāte. Balva par darbiem, kas eksponēti IX Starptautiskajā humoristisko zīmējumu izstādē Itālijas pilsētā Anconā. Otrā vieta.

Kad pirms vairākiem gadiem Ludis Danilāns piedāvāja redakcijai savus zīmējumus, spriedums bija lakonisks: talants ir, profesionālās iemaņas arī — kā nekā jaunais mākslinieks beidzis Jaņa Rozentāla mākslas vidusskolu un studējis Mākslas akadēmijā —, taču darba vēl jāpieliek daudz... Un Ludis darba nevairījās, jo nevienam, kā viņš pats to atzīst, nekas uz paplātes, tā sacīt, netiek pasniegts — viss pašam ar darbu un centību vien jāpanāk. Un, lūk, rezultāts: ne uz paplātes, bet pati paplāte. Un tīra sudraba!

U. MEŽAVILKS

L. DANILĀNS

Dzīves ceļa galvenais trūkums — pa to ir iekārtota tikai vienvirziena kustība.

Ne tikai likumu nezināšana, bet arī to zināšana neatbrīvo no atbildības.

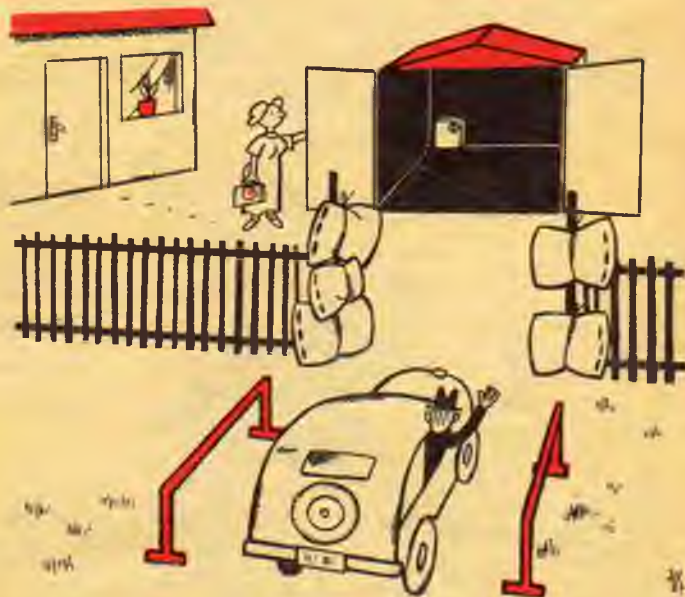
Vienas vārnas ķerkšana var apslāpēt desmitiem lakstīgalu treļļu.

Parādos līdz acīm, pat savas domas iegādājies uz kredīta.

C. MELAMEDS

E. RUSMANIS

I. MELGAILIS

VEDOKLIS

Krēsls atbrīvojas pie pašas jaunākās un pašas simpātiskākās frizieres. Vērdiņš priecīgs apsēžas. Friziere, viegli noliekusi viņa galvu, sāk no pakauša. Cik-čik-čik-čik! Šķēres, veiklo pirkstiņu mudinātas, šaudās turp un šurp kā mūžīgais dzinējs. Vērdiņš caur pieri pamanās ielūkoties spogulī, lai redzētu frizierītes profilu. Afro-dīte! Žēl, ka virsvalks neļauj gūt pilnīgu priekšstatu par viņas augumu. Cik mierīgi un droši strādā! Cita viņas vietā šā tā apšķībtu, piedāvātu odekolonu un — lieta darīta! Bet šī kārtīgi čubina, kaut ko pielīdzina, vienu matiņu septiņas reizes apgriež. Tas tik ir skuķis! Interesanti, vai ierosinājumu grāmata viņiem ir. Tūlīt ierakstīšu patecību.

Nu, lūk, liekas, beidza.

— Mazliet pagaidiet! — viņa, kautrīgi smaidīdama, palūdz, atkāpjas atpakaļ, lai apskatītu savu darbu. Ko tur daudz skatīties, tāpat skaidrs, ka viss ir kārtībā.

Taču te uzreiz pienāk vēl divas frizieres un apskate gūst kolektīvu raksturu. Kā to saprast! Vērdiņš atskatās. Tīrais teātris!

— Piedodiet! — viņš bilst.

Šai brīdī frizētavas vadītāja saka Vērdiņam:

— Jūs, lūdzu, neuztraucieties! Mēs pieņemam ieskaiti. Tā ir mūsu prakticante no profesionāli tehniskās skolas.

Šausmas! Tā ir nīrgāšanās par klientu! Kā var uzticēt manu galvu kaut kādam zaļknābim skuķim! Nogriezīs vēl ausis! Sabojās visu frizūru! Kas es jums esmu — izmēģinājumu trusītis! Tūlīt sāksies kļūdu labošana un izrobos visu galvu! Dodiet sūdzību grāmatul!

Cik labi, ka Vērdiņš to visu pateica tikai savās domās! Meitenes darbu komisija novērtēja ar atzīmi «telcamī».

C. MELAMEDS

BĒDA

Nav pārāk jānožēlo mums,
Ka jaunība tik ātri beidzas,
Bet sirdi nomāc satraukums,
Ka arī vecums žigli steidzas.

Atdzejojis ARNOLDS AUZIŅŠ

— LŪDZU, PIEDODIET, KA JŪS TRAUCĒJU, VAI JŪS NEBŪTU TIK LAIPNS UN NEZIEDOTU MAN DAŽUS MIRKLUS, LAI PASKAIDROTU, KUR VED ŠIS CEĻŠ!

— TU NEVARI IZTEIKTIES SAPROTAMĀKI!

I. MELGAILIS

— UN TEVI, CĒLAIS PUTNS, NEAICINA TĀLES!

U. MEZAVILKS

MĀJA LAUKOS UN TĀ TĀLĀK...

Nav nemaz tik sen, kad likums par lauku māju pirkšanu un pārdošanu noteica: tukšās lauku mājas pilsētu un ciematu iedzīvotājiem var pārdot tikai nojaukšanai.

Bet par to tagad nerunāsim. Novecojušās instrukcijas tiek atceltas un nodotas arhīvos. Tātad tagad, kā saka, var doties ar pilnu tvaiķi uz priekšu? Ne tik ātri, ne visur, un ne uzreiz. Lieta nav tik vienkārša, kā pirmajā brīdī izskatās. Pajautājiēt vienam otram kolhozniekiem, ko viņš domā par mājas īpašnieku no pilsētas!

— Kas tādām nekaiš! Audzē puķes un grābj baltu naudul! Bet mēs raujamies vaiga sviedros...

— Nu, ko tad es tādu sliktu daru? — brīnās pilsētnieks. — Tā māja taču bija nolaista līdz klinkim un drīz vien sabrukta. Paskatieties, kas te ir tagad! Ēkas atjaunotas un saremontētas, brikšņi izcirsti, zāles un nezāles visapkārt apļautas. Arī tās tulpes un rozes siltumnīcā nekrīt no gaisa, tas ir darbs!

Saruna var būt šāda vai citāda, taču ir redzams, katra puse uzņēmusi savu melniņu. Viedokļu atšķirības pastāv pat rajonos, kur nopietni domā un rīkojas, lai atjaunotu vēl derīgās viensētas. Lūk, dažas ainas no Valmieras rajona.

— Atklāti sakot, es esmu pret to, ka pilsētniekiem pie viensētām dod zemi izmantošanai bez kādiem noteikumiem, — viens no rajona agrorūpniecības apvienības pārstāvjiem teica. — Pēc kā tas izskatās — saimniecības kantora darbinieki talkas dienā svīzdami lasa tīrumā akmeņus, bet pilsētnieki, atvainojiet, iekārtojušies koku ēnā pie galda un izklaidējas!

— Cita lieta, — apvienības darbinieks piebilda, — ja viņi dotu arī saimniecībai kādu labumu. Lai mīlestība, tā sakot, būtu abpusēja.

Viedoklim par abpusēju mīlestību var piekrist. Jo citādi medaļas otra puse arī izskatās ne sevišķi pievilcīga: saimniecība sēž uz zemes kā suns uz siena kaudzes. Lai aug brikšņi, lai aug usnes! Tikai nedot citam!

Šur tur jaudis, kā uzzinām no centrālajiem preses izdevumiem, pie prāta gaismas ir jau tikuši. Pilsētnieku kooperatīvi daudzās vietās izrādījās itin pieņemami. Laucinieki pārstāja pilsētniekus paskatīt par diedelniekiem un sprukstiņiem, pilsētnieki atklāja, ka nemaz nav

neizdevīgi padarīt kaut ko labu saimniecībai.

Bet nu ir jautājums — kas tad šīs lietas kārtos?

Ciema padomju darbinieki, to dzirdēdami, kļūst domīgi un atturīgi:

— Ir jau par mums arī augstāka priekšniecība...

Piezīmēsim, ka tas nav vienīgais nesaprašanās iemesls. Viens otrs Rīgas kultūras darbinieks, piemēram, painteresējas, vai nevar nopirkt neapdzīvotu māju kur Vidzemes vidienas gleznainajā apvidū.

— Lūdzu! — viņam atbild. — Tikai ar vienu noteikumu. Jums māja būs jāatjauno tāda, kāda tā ir bijusi.

— Apžēlīgi! Tas nozīmē, ka jāmeklē tieši tādi paši balķi un visi citi būvmateriāli? — eventuālajam mājas pircējam dūša saplok uz līdzenas vietas. Saplok aiz viegli saprotamiem iemesliem. Būvmateriāli, pirmkārt, ir tik dārgi, ka krietni jāpadomā, pirms cilvēks atver maku. Otrkārt, ja viņš tomēr nolemtu to darīt, viņam jābūt gatavam izbraukāt ne vienu vien likumu pa republiku. Par to, kā viņam ies, varam šo to pateikt jau iepriekš.

— Mazā šīfera nav, — Gulbenē būvmateriālu veikala pārdevēja paskaidros.

— Šīferis ir brāķis, koka detaļas mums šīta šķības un greizas, bet cementa pašā karstākajā laikā trūkst, — pavēstīs būvmateriālu veikala pārdevēja Alūksnē.

Apmēram to pašu sacīs arī Cēsīs un Valmierā. Bet nezaudējiet dūšu! Brauciet tikai tālāk, līdz uzsursieties istajam veikalam. Tajā plašs sortiments, ir viss, ko sirds kāro. Arī pārdevēji laipni:

— Tere, tere!

Skaidrs. Jūs esat pārskrējis republikas robežai un ieskrējis Valgā vai kādā citā lgaunijas pilsētā. Turklāt — nebūsiet vienīgais. Uz kaimiņu republiku pēc būvmateriāliem brauc ne tikai individuālie būvētāji, bet arī saimniecību pārstāvji. Tādas ir tās lietīņas.

Protams, būvētāji ar tādu stāvokli nav mierā, viņi uztraucas. Bet vai to vajag darīt, ja jau neuztraucas mūsu būvmateriālu ražotāji? Gan jau kaimiņi izlīdzēs gan ar šīferi, gan labu padomu arī turpmāk! Ar šo optimistisko atziņu tad arī beigsim.

M. OSĪTIS

«NEEJIET UZ IELAS UN NEPALĪDZIET LIELINIEKIEM VALDĪBU GĀZTI»

Ar šādu aicinājumu pirms septiņdesmit gadiem uzrunāja strādniekus latviešu sociāldemokrātu mazinieku dienas laikraksts «Strādnieku Avīze». Varētu jautāt — kāpēc gan šķīstīt puteklainas meņševiku izdevumu lapas? Un tomēr, paskatīsimies, kā to dienu notikumus komentēja pretējā nometne.

Vēl 1917. gada 26. oktobrī [pēc jaunā stila — 8. novembrī] «Strādnieku Avīze» ļoti satraukusies un, šķiet, mazliet tā kā novēlojusies raksta:

«Lielinieki sauc strādniekus uz ielas gāzt pagaidvaldību. To viņi grib jau sen. Bet viņi zin, ka nav lielas tās masas, kuras bez vārda runas ies uz pirmo saucienu.»

Ja jau masas neseko lieliniekiem, kāpēc tad maziniekiem tā būtu jānervoze? Ai, lielinieki ir ļoti viltīgi! Lūk, viņu velnišķais plāns:

«Lielinieki provocē valdību uz represijām, lai tādi saniknotu masas un beidzot tomēr dabutu uz ielas.»

Slipēti, vai ne! Par to, ka lielinieki — pēc buržuāzijas domām — ir visa jaunuma sakne, ar ironiju raksta boļševiku izdevums «Latvju Strādnieks» 1917. gada 29. augustā:

«Visur vainīgi lielinieki. Notiek katastrofiska atkāpšanās dienvidvakaru frontē — vainīgi lielinieki, kara spēku daļas atsakas izpildīt priekšniecības pavēles — vainīgi lielinieki, galvas pilsētām draud bēdas — vainīgi lielinieki.»

Bet atgriezīsimies pie mūsu sociāldemokrātiem maziniekiem. Tā kā lielinieki ir tik slīpēti, tad, lai arī viņu ietekme masās ir niecīga, tomēr jābrīdina neapzinīgle, samusinātīe bledri:

«... strādnieki, neklausiet šiem saucieniem.

Neejiet uz ielas un nepalīdziet lieliniekiem valdību gāzt!»

Tā vietā, lai gāztu Pagaidu valdību, ir taču citas, daudz patīkamākas iespējas brīvā laika pavadīšanai — piemēram tās, ko piedāvā meņševiku «Strādnieku Avīzes» reklāma. Patiešām, kāpēc gan iet ielās, ja var mierīgi noskatīties J. Dubura ludziņu «Precībās», kāpēc dumpoties, ja iespējams izmantot kāda kunga pakalpojumus, kurš «pagatavo dažādus matu darbus par mērenam cenam», kādēļ šaut, ja var jauki pavadīt laiku saviesīgā vakarā «ar ragu kvartetu», visbeidzot, kāpēc gāzt Pagaidvaldību, ja var izmantot vecmātes L. Eglīt pakalpojumus, kas «pieņem dzemdēšanas, arī sekret», turklāt padomus sniedz par brīvu. Bet piedalīšanās revolūcijā, apžēlīgi, var maksāt dzīvību!

Tak jau nākamajā dienā «Strādnieku Avīzei» ar sirdēstiem tomēr jāatzīst realitāte — revolūcija notikusi. Nu laiks žausmināties:

«Lielinieki nekautejas rakstīt: «Pagaidvaldība ir gāzta.» Šāda patvarība, demokrātijas vienas daļas pilnīga izvarošana un ignorēšana nekavejoši izsauks brāļu karu.» Un tālāk. «Lielinieku izdarīta varas sagrābšana kareiviskas sazvērības ceļā ir varas darbs pret demokrātisko gribu un tautas tiesību ignorēšana.»

Varētu iebilst, ka zināmā pretrunā ar «tautas tiesību un demokrātijas ignorēšanu» ir lielais masu revolucionārais pacēlums, kā arī fakts, ka joprojām turpināja iznākt dažādi laikraksti, meņševiku «Strādnieku Avīzi» ieskaitot. Bet vēlāmā uzdošana par esošo vienmēr kalpojusi par ne visai smalku, tomēr noderīgu paņēmieni visādiem «tautas tiesību aizstāvjiem» un «cīnītājiem par demokrātiju».

DADŽAPRĀT

NO TAUTAS KONTROLES MATERIĀLIEM

... kļuvis skaidrs, kādēļ Preiļu rajonā tagad govīs mazāk badās. Tikai nevajag šo parādību izskaidrot ar lopiņu miermīlību. Individuālajās saimniecībās palikušās govīs tāpat kā senāk ir ar ragiem. Bet lopu skaits vairs nav agrākais. Pēdējos trijos gados rajona iedzīvotāju personīgajās saimniecībās liellopu skaits samazinājies par 1615 galvām. Tātad, paši saprotat, badīšanās iet mazumā — nav jau kam un ar ko badīties...

... laikam līdzī mainās arī govju šķirnes īpašības. Agrāk no govīm ieguva pienu un gaļu. Pavissam citāds paskats tagadējos laukos ir vairākās Preiļu rajona saimniecībās. Tā, piemēram, Oškālna, Gorkija un Kirova kolhozos govīs kļuvušas arī par rikšotājām. Kā gan

citādi, ja līdz ganībām jāmēro no 1,5 līdz 4,5 kilometru liels ceļa gabals!

... tagad vairākiem Preiļu rajona saimniecību vadītājiem ir māksla rokāt. Viņi zina, kas darāms, lai personīgās saimniecības paliktu bez siena. Kārļa Marksa kolhozā, piemēram, savām govīm cilvēki drīkstēja plaut sienu tikai tad, kad saimniecības vajadzībām tika savākti 70—80 procenti no vajadzīgā daudzuma. Ja tas nav izdarīts, mājlopi var kārt zobus vadzīt. Padomju saimniecībā «Rušona» ļaudis personīgos lopus drīkstēja ar sienu apgādāt tikai pēc 20. jūlija. Kolhozā «Dubna» un vēl vienā otrā saimniecībā pie striktiem procentiem vai termiņiem neturējās. Tur vadītāji personīgo lopu īpašniekus atcerējās tad, kad zāle jau bija pamatīgi pāraugusi.

A. KNIEDE

ANDŽA ARGUMENTI

Pieķēra reiz veco Andžu,
kad viņš tecināja kandžu...
Sāka vīrs tad runu garu:
— Vai es valstij sliktu daru?
Paša bietes, paša malka,
Citus neaicinu talkā,
Un ar nikno zaļo pūķi
Cīnos viens es savā ūķī.
Gala slēdziens īsos vārdos —
Bodēs vīns tiks mazāk pārdots,
Ja ikviens — jel klausiet Andžu! —
Mājās pats sev brūvēs kandžu!

N. ALTŠÜLERS

KROŅA RUNĀTĀJS

— Par mūsu darbiem un problēmām
arī

Es atklāti, godīgi stāstīšu jums.
Var vaicāt man: vai tas ir svarīgi?
Nu, protams!
Jo skaidrībā jādzīvo mums.

Un, it kā malku skaldītu tribīnē,
Žests sekoja vārdiem — izteiksmīgs,
ciets,

Un «Atklāti, godīgi!»
Skalji rībēja.

Bet tika vien
Ierastais ūdentiņš liets.

Atdzejojis ARNOLDS AUZIŅŠ

— UN KĀ JŪS KĻUVĀT ELLE PAR KURINĀTĀJU!
— MAN PATĪK DARBS AR CILVĒKIEM.

VEJA SUNS.

— KAS TUR KRŪMOS KŪP!
— LAIKAM JAU ZAKĪŠU PIRTINĀ.

U. MEŽAVILKS

D. BREIKSS

ULDIS KRASTS

KĀ JĀNIS JANSONS SASTRĪDĒJĀS AR MIĶELI MIKELSONU

Brīnišķīgā svētdienas ritā pensionārs Jānis Jansons, kas vecumdienās strādāja par pastnieku, devās ciemos pie pensionara Miķeļa Miķelsona, kurš pildīja sētnieka pienākumus. Miķelsona durvis sparīgi daudzīdīja divi apaļīgi sievieši. Viņām rokās bija vēl apaļākas kārbas ar tortēm, kā arī puķu pušķi.

— Ko ārdāties, pilsones? — Jansons apvaicājās un galanti atdarīja durvis. Ar savu atslēgu.

Drīz pārradās arī mājastēvs. Viņš uzaicināja abas sievietes blakusistabā, un pēc minūtem desmit tās iznāca smaidošas un tencinādamas aizpeldēja.

— Tās bija no bodes, — Miķelsons paskaidroja. — Vakar ierakstīju sūdzību, ka viena no šīm uz mani šnāc, bet nupat to sūdzību atsaucu. Divas tortes, puķes — va ta man grūti.

— Grūti vai negrūti, — Jansons ieiblda. — Bet zolīdi tas nav.

— Šis zolīdus meklē! — Miķelsons uztraucās. — Bet, kad frizētavā man galvu piešpridēja ar dārgo odieri, va tas bija zolīdi? Kā es varēju nerakstīt sūdzību!

— Un frizieriene tev atvainojās?

— Protams. Atnāca šeit pie manis, atzinās, ka ļoti mīlot mana tipa plikgalvjus, tādēļ parcentusies. Uzlika uz galda pudeli konjaka, un es to sūdzību pārtaisīju par pateicību.

— Tu... tu... — Jansonam aizrāvās elpa.

— Jā, es tagad rakstu sūdzības ik pēc dienas. Bodes, nirtis darbnīcas

...Un man nāk. Tortes, pudeles. Rei-zēm, hm, pa plānai aploksnītei.

— Tu esi zems cilvēks! — Jansons neizturēja. — Par ko tu esi kļūvis!

Domu apmaiņa beidzās ar to, ka abi pensionētie draugi atdeva viens otram savas dzīvokļu atslēgas, nokliedzās «Uz nekad neredzēšanos!» un šķīrās.

Drīz pasta nodaļas priekšniece saņēma vēstuli:

«Pastnieks J. Jansons regulāri nenes pastu.

Ar cieņu M. Miķelsons,
Zentas ielā 7 — 71.»

Jansons ilgi prātoja — varbūt tas ir diplomātisks uzaicinājums aizmirst kildu un atnākt ciemos, bet, atcerējies sievietes ar tortēm pie Miķelsona durvīm, piepūta vaigus un sameklēja papīru.

«Atļaujos ziņot, ka sētnieks M. Miķelsons piemēso ielu ar dažādiem netīrumiem.

J. Jansons.»

Miķelsons atbildēja:

«Pastnieks J. Jansons, lai mani apvainotu, manā pastkastītē met žurnāla «Акушерство и гинекология» izdevumus, ko neesmu pasūtījis. M. Miķelsons, Zentas ielā 7 — 71.»

Jansons nepalika parādā:

«Tā sauktais sētnieks (zināšanai: viņam ir inženiera izglītība) M. Miķelsons neko nedara, kad sētas suņi apskādē kociņus.

J. Jansons.»

Nesen Jānis Jansons un Miķelis Miķelsons satikās debesu dārzā. Abi aizslidēja viens otram garām, it kā nekad nebūtu bijuši pazīstami.

Bet pastā pienāca vēstule:

«J. Jansons, kas savulaik strādājis par pastnieku, samet manā pastkastītē visu mājās pastu, un es, vecs vīrs būdams, esmu spiests to iznēsāt pa dzīvokļiem.»

Savukārt DzER priekšniecība saņēma šādu vēstuli:

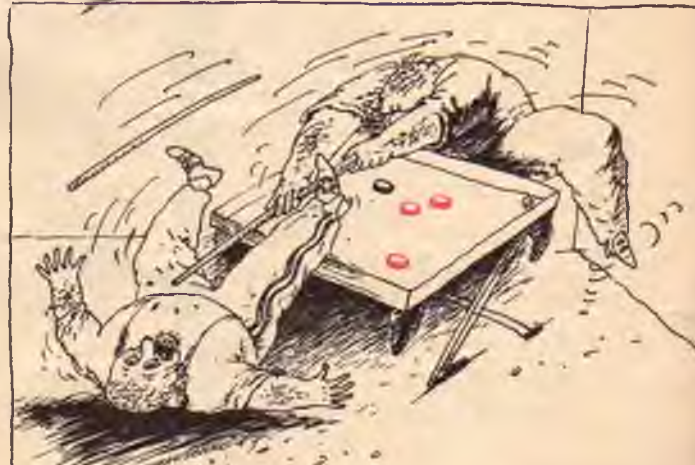
«M. Miķelsons, kas savulaik bija iekārtojies par sētnieku, savācis pārtikas atkritumus, nenodod tos, kur vajag, bet spļauda tos...»

Sastingums sākas, kad tribīni pārvērš par pjedestālu.

Tie, kas kļuši uz karjeras kāpnēm, jūtas pārāki par tiem, kuri kļuši uz līdzenas vietas.

Ilgstoši skatoties caur rozā brillēm, dzīve sāk likties pelēka.

ARMĪNS LEJIŅŠ

T. CERGIEMOVA

UZ AKLO

Priekšnieki allaž ir zinoši ļaudis, tāpēc tiekoties viņiem netrūkst ko pārrunāt. Reiz tikās divi priekšnieki, Āķītis un Krampītis. Sākumā viņi runāja par dienesta būšanām, bet tad Āķītis iejautājās:

— Lasīji! Lielmeistars Tāls esot spēlētājs vienlaicīgi ar sešiem pretiniekiem. Un visas partijas uzvarējis. Turklāt viņš spēlējis uz aklo, pagriezis pretiniekam muguru!

— Tas nav nekas, — Krampītis atbildēja. — Es redzēju filmu. Tajā filmā kāds telepāts aizsietām acīm sēdēja pie mašīnas stūres un brauca pa pilsētu.

— Mašīna ir sīkums. Stāsta, ka daži spējojot ar taustes palīdzību avīzē lasīti. Krampītis bija pārsteigts:

— Nevar būt!

— Var gan būt! Vēl vairāk — ar tausti avīzē varot izlasīt pat to, kas tur nemaz neesot nodrukāts!

— Jā, cilvēka spējām nav robežu...

— Es pazīstu dažus priekšniekus, kas savu uzņēmumu vada aizvērtām acīm, — Āķītis nezin kāpēc sāka čukstēt. — Acis viņi atver tikai tāpēc, lai redzētu, vai viņu fotogrāfijas vēl karājas uz Goda plāksnes.

— Tā rīkotes varbūt ir pareizāk, — Krampītis domīgi sacīja. — Ja visu pārāk salkdri redz, tas traucē strādāt.

— Prakse ir patiesības kritērijs. Kā būtu, ja arī mēs pamēģinātu aizvērt acis!

Krampītis piekrita, un abi aizvēra acis. Viņiem tūlīt kļuva jautrāk. Āķītis pat lesmējās:

— Kā man tas ātrāk nelenāca prātā! Ne vairs nekārtības redzamas, nekā...

— Protams, — Krampītis piekrita.

— Nebija taču, par ko priecāties. Cehos logi nemazgāt, viss samests krustām šķēršām...

— Kāds plašums! — Āķītis lesaucās un uzskrēja krēslam. — Ej, uz kuru pusī gribi!

Krampītis, kas bija vairāk mācīts, gudri paskaidroja:

— Esmu lasījis, ka aklajiem citi ļaužu orgāni esot neparasti attīstīti. Sevišķi dzirdē... Varot dzirdēt balsis, ko redzīgie nedzird...

— Balsis no augšas!

— Kā tad! Un pa telefonu arī.

Iestājās klusums. Varbūt viņi tiešām dzirdēja balsis no augšas, bet varbūt tāpat viļņojās.

Beidzot Āķītis ierunājās:

— Kā bērībā... Atceries, cik interesanti bija visticamā ķerti!

— Atceros gan! Kurš pagādījis, to grāba ciet.

— Varbūt uzspēlēsīm šahu!

— Man nav ne dēlīša, ne figūru.

— Spēlēsīm uz aklo!

— Uz aklo var. Man būs baltie.

— Tad tev pirmajam gājieni!

— Ē divi uz ē četri.

— Zirgs bē seši.

— Tā zirgs nevar lēkt.

— Kad spēlē uz aklo, tad var, — Āķītis paskaidroja.

Nav izslēgts, ka viņam bija taisnība.

— KO TU TUR NES!
— BRĀKIS! SAGĀJA GRISTĒ!

E. RUSMANIS

CIK SAULĪTE PIESILDA

Tie ļaužu tūkstoši, kas, diendienā uz Rīgas Centrālo kolhozu tirgu iedami vai tam garām braukdami, redz sarūsējušās cauruļus, radiatoru un sildelementu grēdas kanālmālā vai blakus tirgus paviljoniem, lai īpaši nebrinās. Tās ir atlikas no katlu mājas, kas demontēta šā gada pavasarī un kuru aizvešanai uz lužņu savāktni Rīgas pilsētas izpildkomitejas 2. celtniecības tresta 4. remonta un celtniecības pārvaldes vīriem pietrūcis, sacisim tā, laika.

Siltumu tirgum turpmāk centralizētā veidā pievadīs no pilsētas kopejās sistēmas. Apsildīšanas iekārtas montē jau minētā 2. remonta un celtniecības pārvalde un saskaņā ar apstiprinātiem plāniem un grafikiem darbu līdz novembrim beigs. Pareizāk sakot, paredzēts, beigs. Vēl pareizāk sakot, diez vai beigs.

Nē, nevar teikt, ka šeit neviens neko nedara. Remonta un celtniecības 2. pārvaldē ir izstrādāts skaists grafiks, no kura varam redzēt, cik darbaroku ik dienas strādās apsildīšanas iekārtu montāžas darbos, lai, aukstajām dienām tuvojoties, Centrālā tirgū nebūtu jāsalst nevienam cilvēkam. Piebildsim, tirgus produkcijai arī. Tā tas būtu teorijā.

Taču ikvienu teorijā prakse izdara savus labojumus. Saskaņā ar grafiku, pie siltumiekārtu montāžas darbiem katru dienu vajā-

dzetu rosināt 40 līdz 50 cilvēkiem — aizņemt uz tirgus hallēm, parskaitām un, nudien, vairāk par četriem pieciem vīriem saskaitīt nevaram.

— Trūkst cilvēku! — darbu vadītājs D. Likovs un iecirkņa priekšnieks A. Feldmanis noplata rokas. — Tirgus mums nav vienīgais objekts.

Šis iebildums šaubas neizraisa. Pārdomas izraisa daži blakus apstākļi.

Kad ūdens peļķītes uz paviljonu grīdas pārvērtīsies ledū, tirdzniecības stendos ar kāpostgalviņām, ar kompota burciņām, ar piena pudelēm var notikt... nu, mēs visi zinām, kas var notikt. Tāpēc tālredzīgākie tirgus ļaudis, tēlaini izsakoties, jau sak krāvēt koferus, lai pameklētu siltākas telpas. Rīgas augļu un dārzeņu tirdzniecības apvienības 59. veikals, piemēram. Blakus minot, šā veikala mēnēša apgrozījums sastāda pusmiljonu rubļu...

Tādas lietas, lūk, notiek tirgū, kas ir Rīgas lepnums. Un nelīdz Celtniecības tresta pārvaldnieka zibenī un pērkonī pār RCP-2 viru galvām, nelīdz viņa solījumi — Centrālā kolhozu tirgus paviljonos siltuma ir tikai tik vien, cik saulīte piesilda.

Z. PLATAIS

T. SERGIJENKO

AIZ AUKLIŅAS

Gods kam gods, norādījumu izpildē dažs labs sasniedzis vērā ņemamus panākumus. Piemēri nav tālu jāmeklē.

Pirms dažiem gadiem visas Savienības mērogā tika pieņemts lēmums par Tēvijas kara dalībnieku apkalpošanu, tai skaitā arī par tirdzniecības pakalpojumu sniegšanas vispusīgu uzlabošanu. Tirdzniecības ministrijā tūdaļ sākās rosme. Klaudzēja rakstāmmašīnas, čaukstēja papīri. Galarezultātā radās visām tirdzniecības organizācijām adresēts norādījums:

«Kardināli uzlabot kara veterānu apkalpošanu! Organizēt pasūtījumu tirdzniecības formas!»

Ministrijas norādījumu saņēma arī Rīgas pilsētas Vietējo tirdzniecības uzņēmumu pārvalde. Arī te tūdaļ sāka kladzēt rakstāmmašīnas, čaukstēt papīri un skraidīt darbinieki. Galarezultātā radās tekstila, gatavo apģērbu un apavu tirdzniecības uzņēmumam adresēts norādījums, kas pārstāstīja ministrijas norādījumus, tos precizēja ja un nosprauda jaunus uzdevumus.

Paši saprotat, tekstila, gatavo apģērbu un apavu tirdzniecības uzņēmumā tūdaļ sāka čaukstēt papīri, klabēt rakstāmmašīnas. Un klabēšanas rezultātā 35. veikala vadībai tika uzdots veikala telpās, Sarkandaugavas ielā 6a, iekārtot pasūtījumu tirdzniecības nodaļu Rīgā dzīvojošo Tēvijas kara dalībnieku vispusīgai un ļaujīgai apkalpošanai.

Sakarā ar to, ka veikals bija pēdējā instance, rakstāmmašīnas te neklabēja un papīri nečaukstēja. Veikala kolektīvs 1986. gada vasarā vienā veikala stūrī iekārtoja pasūtījumu nodaļu. Norādījums bija īstenots. Par norādījuma izpildi ziņots. Atlika gaidīt pasūtītājus.

Taču, lai veterāni nāktu uz veikalu pasūtīt un arī saņemt nepieciešamās rūpniecības preces, vajadzīgi pastāvīgi pārdevēju un nodaļas vadītājas štāti. Lai pētītu pircēju pieprasījumu. Lai šo pieprasījumu maksimāli apmierinātu.

Diemžēl, nodibinot pasūtījumu nodaļu, par šīs nodaļas štatu problēmām nepadomāja it neviens. Veikals papildus nesaņēma ne nodaļas vadītājas, ne pārdevējas štata vienības. Gluži otrādi — pēc norādījuma došanas un nodaļas organizēšanas viena pārdevējas štata vienība veikalam tika atņemta. Otrā pārdevēja, kam saskaņā ar štatu sarakstiem vajadzēja būt veikālā, faktiski sēdēja tekstila, gatavo apģērbu un apavu tirdzniecības uzņēmuma kantorī.

Līdz ar to jāsecina, ka dažkārt norādījumiem no augšas ir neliels, bet būtisks trūkums. Proti — augstāksēdošā instance norādījumus dod rožainā

cerībā, ka gan jau zemākstāvošā instance kaut ko izdomās un kaut ko izdarīs.

Un tā Tirdzniecības ministrija cerēja uz Rīgas pilsētas Vietējo tirdzniecības uzņēmumu pārvaldi, pārvalde cerēja uz tekstila, gatavo apģērbu un apavu tirdzniecības uzņēmumu, bet uzņēmums nosprieda, ka ar organizatoriskiem, štatu un visiem pārējiem jautājumiem tiks galā 35. veikala kolektīvs. Visi cerēja, bet 35. veikala vadītājas vietnieces vietas izpildītāja M. Jeromane maijā kādu dienu pasūtījumu nodaļai aizvilka priekšā aukliņu.

— Pārdevēju trūkuma dēļ nodaļa slēgta! — viņa paziņoja.

Atklājās, ka norādījums bez materiālā seguma tāda birokrātiska fikcija vien ir. Uz papīra bija rūpes par veterāniem, dabā bija aukliņa. Norādījums bija pietiekošs, lai čaukstētu papīri un klabētu rakstāmmašīnas, bet nekādā ziņā — lai reāli apkalpotu divdesmit piecus tūkstošus Rīgā dzīvojošo Tēvijas kara dalībnieku.

Iespējams, šī iemesla dēļ informācija par pasūtījuma tirdzniecības organizēšanu 35. veikālā tika rūpīgi noklusēta. Par to liecina kaut vai pasūtījumu uzskaites žurnāli, kur savu vēlēšanos iegādāties to vai citu preci izteikuši tikai pārdesmit veterāni.

Tomēr konstatēsim faktu — paaugstināta pieprasījuma preču tirgošanu veikālā tas nekādi neietekmēja. 14. augustā veikals tieši pasūtījumu nodaļai saņēma trīs tūkstošus četrusim importa frodē dvieļiņš. Lai gan nodaļai priekšā joprojām bija aukliņa, 27. augustā noliktavā šo dvieļiņu vairs bija tikai tūkstošis. Bet ko citu varēja gaidīt, ja pasūtījumu nodaļa ir tikai viena no veikala nodaļām, turklāt aiz aukliņas, veikalam ir plāns, bet veikala darbiniekiem — paziņas.

Tāpēc tekstila, gatavo apģērbu un apavu tirdzniecības uzņēmuma direktora vietnieks J. Balbakovs var labi padarīta darba apziņā teikt:

— Pērn, kad atvērām šo pasūtījumu nodaļu, zvanija daudzi veterāni un sūdzējās par nodaļas darbu. Tagad sūdzību vairs nav!

Līdz ar to likumsakarīgs ir arī uzņēmuma tirdzniecības organizācijas daļas priekšnieces L. Donovaņas secinājums, kas šā gada sākumā ierakstīts pārbaudes aktā:

«Pārbaudot Tēvijas kara dalībnieku pasūtījumu izpildi, konstatēts, ka pasūtījumi tiek izpildīti pēc preču saņemšanas.»

Īsi sakot — aiz aukliņas viss kārtībā!

L. TĒRAUDKALNS,
A. BRĀLĪTIS

— ZINĀT, CIENĪTĀ KUNDZE, VECRĪGĀ TAČU NEKO NEATJAUNO, TIKAI JAUC VISU NOST!

— JĀ, JĀ, ES ARĪ TO PA «AMERIKAS BALSI» DZIRDĒJU.

E. OZOLINS

A. LIEPINS

— KAS SKAISTUMS VIEN BEZ SPEKAT

E. RUSMANIS

Jo mēl tai vairāk līgavaļņu, jo mammai lielāka iespēja izraudzīties, bez kura var pilnīgi iztikt.

LAIMDOTS VĪKSNA

DRAUGU HUMORS

ARA • ČAJAN •
KIPERUS • KROKODIL •
PEREC • PIKKER •
ŠLUOTA • VOŽIK

J. JOZAPAVIČIUS

— TOTIES MANI TAGAD BIEŽĀK DRUKĀ!

A. ŠAMGUNOVS

V. DUBOVIKS

E. VALTERS

— TĀ TĪKAI BIJA ĻERGA, PETER! MUMS JAU SĀK VELNĪ RĀDĪTIES!

V. GLIVENKO

O. ČINKIVSKIS

L. BUHACEVA

— MĀCIETIES BŪT PATSTĀVĪGI! NO MANIS NEKĀDUS NORĀDĪJUMUS VAIRS NEGAIDIET!

I. NOVIKOVS

JAUNĀKAIS ZINĀTNĒ UN TEHNIKĀ

ČETRKANTĪGAIS NOSLĒPUMS

Meteoriem, kā zināms, piemīt īpašība krist no debesīm uz zemi. Arī tas ir zināms, ka krišanas vietā meteorī izsīt bedri, ko zinātnieki sauc par krāterī. Un šis krāteris — lūdzi, levērosim! — vienmēr ir apaļš!

Ar dziju savijņojumu varam ziņot, ka nule atklāts pirmais četrkantīgais krāteris. Tas atrodas dzelzceļa malā starp Dubultu un Jaundubultu stacijām iepretī ugunsdzēsēju depo. Nav nekādu šaubu, ka četrkantīgu krāteri var izsist vienīgi četrkantīgs meteors. Bet tādi līdz šim vēl nebija novēroti!

Izklausīnādami vietējos ledzīvotājus, zinātnieki noskaidroja, ka meteors nokritis vairāk nekā pirms trīs gadiem kopā ar desmit darba drēbēs tērptiem svešas civilizācijas pārstāvjiem, elektrosūknī, caurulēm un garām metāla plāksnēm. Metāla plāksnes svešas civilizācijas pārstāvji ledzinuši zemē gar krātera malām, lai taļšneizgrūtu, bet elektrosūknis griezies dienu un nakti. Pateicoties tam, krāterī ūdens nav uzkrājies. Paklīdušas valodas, ka četrkantīgais meteors četrkantīgo krāteri esot izsīstis tādēļ, lai svešas civilizācijas pārstāvji spētu zem dzelzceļa uzbūruma izbūvēt caurulvadu.

Pēc tam noticis kaut kas dīvains. Vispirms izgaisuši svešās civilizācijas pārstāvji, pēc tam elektrosūknis un caurules.

Sakarā ar to zinātnieki ir ļoti uztraukušies. Pirmkārt, būtu ļoti svarīgi uzzināt, kur un kāpēc pazūd svešas civilizācijas pārstāvji. Otrkārt, četrkantīgais krāteris jau pusotru gadu ir pieplūdis ar ūdeni, tāpēc četrkantīgais meteors, kas guļ krātera dibenā, var izmīrēt un iet bojā.

Bet tas zinātnēi būtu sāpīgs trieciens!

KUSTĪBAS, KUSTĪBAS UN VĒLREIZ KUSTĪBAS!

Mediķi vienā balsī apgalvo, ka kustību trūkums ir mūsu gadsimta lāsts. Cilvēkam, kas maz kustas, rodas lieks svars, rodas sirds vājums, aizdusa un citas, vēl bīstamākas, kaļtes. Tāpēc tiek izdotas brošūras, tiek iespiesti plakāti un lasītas lekcijas, kas mudina mūs skriet, lēkāt un vingrot.

Ak vai, atsaucība uz visiem mudinājumiem un aicinājumiem ir niecīga, lai nefeiktu vairāk. Mēs izlasām brošūras, apskatām plakātus un noklausāmies lekcijas, bet kustamies ļoti, ļoti maz.

Lai arī cik tas dīvaini izklausītos, zinātnieki ieteikuši mazkustību apkarot ar termosu palīdzību. Precīzāk izsakoties, ar termosu trūkumu. Šoruden legādātles termosu ir liela problēma, jo Rīgas saimniecības preču tirdzniecības uzņēmums saņēmis 3000 termosu mazāk nekā citus gadus. Pateicoties tam, visu to profesiju pārstāvji, kas ziemu strādā brīvā gaisā, piemēram, celtnieki, dzelzceļa remontētāji un meža cirtēji, vairs nevarēs uz darbu ņemt līdzīgu karstu tēju vai kafiju. Tāpēc, pusdienas ēdot, viņi būs spiesti skraidīt un lēkāt, bet tas ļoti palīdz cīnīties pret pārmērīgu svaru.

Kā ietekmēt tos, kas ziemu sēž siltās telpās, zinātnieki vēl nav izpētījuši. Bet gan jau attiecīgs papēmiens tiks atrasts.

Pirmais solis pareizajā virzienā ar termosu palīdzību ir sperts, un paldies par to pašu!

A. ĪSAIS,
zinātņu kandidāts

STRĪDS PRESTIŽA DĒĻ

Kad šā gada rudenī Balvu rajona padomju saimniecībā «Rugāji» tika uzbūvēts 27 dzīvokļu nams, varēja domāt, ka tur atskanēs gaviles. Grūtākais padarīts. Bet, — vai! — cik maldīgs izrādījās tāds uzskats. Priekšā taču stāvēja dzīvokļu sadale!

Pirmā sapulce viesā cerības, ka dalīšana notiks, tā teikt, bez asins izliešanas, jo padomju saimniecības direktore Zinaida Feldmane paziņoja:

— Kaut gan padomju saimniecības namu dzīvojamā platība pēc sava statusa pielīdzināma dienesta telpām un tāpēc man ir tiesības tās sadalīt vienpersoniski, es tomēr esmu par demokrātiju. Lemsim visi kopā.

Pirmajā dzīvokļu sadalē klātesošie arī it kā nokartoja daudzus strīdīgus jautājumus. Ieskanējās balss un tika nolemts, ka nebūtu jādod dzīvoklis saimniecības bijušajam direktoram Žubulim.

— Viņš tagad dzīvo un strādā kolhozā «Cīņa». Arī dzīvoklis viņam tur esot.

Tāpat bija šaubas, vai tik nepieciešams ir jauns dzīvoklis Bērziņu ģimenei.

— Dakterei jau ir dzīvoklis Rīgā un labiekārtots divstābu dzīvoklis «Rugājos», — zinātāji mācēja teikt.

Iebildumi bija pret dzīvokļa piešķiršanu Sproģu ģimenei, atnācējiem no Stāmerienas.

Kur tad tik ātri! — visi brīnījās. — Cik tad viņi pie mums ir nostrādājuši?

Un gandrīz katrs bija pret to, ka viens dzīvoklis jāpiešķir celtniekiem — Starpkolhozu celtniecības organizācijai.

— Tāda likuma vairs nav, ka daļa dzīvokļu jādod celtniekiem!

Toties tika norunāts, ka dzīvoklis jaunajā mājā pienākas traktorista Laimoņa Upīša ģimenei, kam dzīvokļu rindā ir otrs kartas numurs. Un kombainiera Kravaļa ģimenei. Par abu mehанизatoru darbu nedzirdēja neviena slikta vārda. Likas, domstarpības neradās, sadalot arī pārējos dzīvokļus.

Diemžēl šī viedokļu saskaņa izrādījās mēnīga. Nakama sapulce parādīja, ka priekšniecībai par demokrātiju ir savs uzskats.

Sproģu ģimene saņēma četrstābu dzīvokli.

— Lidija Sproģe ir naftas bāzes pārzine. Te ar uguni spēlēties nevar. Nedosim — aizies prom, — administrācijas pārstāvji izteica savas domas. Četrstābu dzīvokli saņēma daktore Bērziņa.

— Viņa beidzot ir izrakstījusies no Rīgas dzīvokļa!

Dzīvokli saņēma arī SCO darbinieks.

— Tas jādara labu attiecību dēļ, — direktore lika saprast. — Celsim taču vēl jaunas mājas. Ja sanādosimies, viņi mums nepalīdzēs.

Pie dzīvokļa tika Culcānu ģimene. Gan pēc īpašas balsošanas. Un diezgan liels svars šeit bija administrācijas paskaidrojumam:

— Culcāns nav vis kaut kāds ierindas traktorists, bet lopp kāvējs. Šis profesijas pārstāvji mums jāpieturi!

Dzīvoklis tika rezervēts arī bijušajam saimniecības direktoram Žubulim.

— Par viņu aizlūgusi rajona Agrorūpnieciskās apvienības priekšniecība. Lūdz piešķirt izpēsumu kārtā... — sapulces dalībniekiem tika paziņots.

Protams, šādi dālot, dzīvoklis jaunajā mājā neiznāca ne traktoristam Upītim, ne kombainierim Kravalim. Administrācija pēkšņi atcerējās, ka Upītis, kam — tiesa — ir goda raksti un pateicības, nemaz tik labs strādnieks nav. Tāpat kombainieris Kravalis. Jauni arī piedēvam. Var paciesties. Un turklāt vēl esot kolhoza arodorganizācijas priekšsēdētājas Maijas Blaumas radagabali...

Šā raksta autors nekādā ziņā negrib noteikt, kuram dzīvoklis pienācās, kuram nepienācās. Tas jālemj uz vietas. Diemžēl padomju saimniecības partijas organizācija ir pieļāvusi, ka dzīvokļu sadales rezultātā notikusi kolektīva šķelšanās. Un tas vairs nav labi. Turklāt diezin vai Agrorūpnieciskās apvienības priekšniecībai bija morālas tiesības prasīt, lai dzīvokli izpēsumu kārtā piešķir b. Žubulim, kam dzīvoklis bija jau citur. Nav arī izprotams, kāpēc viens dzīvoklis bijis jādod SCO pārstāvim. Tiklīdz dzīvokļu sadalē sāk vadīties no sadzīvošanas interesēm, par demokrātiju un taisnīgumu runas nevar būt.

Tā nu tas diemžēl ir.

J. JUZEFS

ŠIS UN TAS PAR ŠO UN TO

Sieva:

— Vai mēs nevarētu kādu dienu aiziet uz kino?

Vīrs:

— Val esi aizmirsusi — mēs taču kinoteātrī bijām!

Sieva:

— Jā, bet tagad rāda skaņu filmas...

Amerikas mazpilsētā vietējais ķirurgs aiziet pie motociklu veikala īpašnieka.

— Cik jūs šomēnes pārdevāt motociklu? — viņš jautā.

— Divdesmit, — veikalnieks atbild.

— Interesanti! Pie mums slimnīcā levesti tikai septiņpadsmit motociklisti. Kur palikuši pārējie trīs?

Pie brokastu galda sieva lasa avīzi un pēkšņi iesaucas:

— Iedomājies: vakar miris laulību biroja vadītājs, ar kura palīdzību iepazīnāmies arī mēs!

— Nu un kas par to! — vīrs norūc. — Man ir alibi!

Skotu futbola komanda dodas viesturnejā uz Austrāliju. Līdzostā treneris futbolistiem sniedz pēdējos norādījumus:

— Neaizmirstiet, ka Austrālija ir sala, tāpēc bum-bu pārāk tālu autā nesīti!

Lords Ramzejs sulainim jautā:

— Džon, vai mūsu televizoram ir durtiņas?

— Nav, ser.

— Hm, tādā gadījumā es visu vakaru būšu skaņtīļes uz krāsnī.

Nujorkas itāliešu restorāna apmeklētājs ofīciantam pateicas par pusdienām:

— Jūsu makaroni bija daudz garšīgāki par tiem, kurus esmu ēdis Itālijā.

— Tā tam arī jābūt, ser, — viesmīlis atbild. — Viņiem tur Itālijā jāiztiek ar pašmāju ražojumu, bet mēs lietojam tikai importu!

— Apsūdzētais, vai pazīstat šo mūķīzeri! — izmeklētājs jautā.

— Pazīstu, — apsūdzētais atbild.

— Ahā, tādā beidzot jūs atzīstaties!

— Nekādā ziņā! Kā lai nepazītu, ja jūs to man tādāt jau trešo dienu!

SAKNE

U. MEZAVILKS

Sēdējām abi ar Kazu kafējnicā un runājām par mākslu. Apspriedām tikko redzētu filmu. Pats sitiens domstarpības neradīja — labs ir labs. Tips, kurš pēc sitiena lidoja, to darīja ilgi un izteiksmīgi. Taču, — kāpēc tika siets — lūk, jautājums, kurā nespējām rast vienotu platformu. Kaža uzskatīja, ka te savu roku pielicis rētais rezidents, jo vai nu velti viņš noāvis zābaku. Tā bijusi zīme, ka jāsit.

Strīdējāmies ilgi un radoši. Būtu strīdējušies vēl, bet pienāca oficiants un apvaicājās, ar ko viņš varētu Kažam pakalpot, ka tas tik dikti brēc. Tīcis skaidrībā par trokšņa iemesliem un uzzinājis, ka filmā, ko bijām noskatījušies, tikai viens sitiens, oficiants mums ieteica turpmāk sekot reklamai un neapmeklēt mākslu, kas nepietiekami pieder tautai.

Ba-ā! Ne velti runā, ka izglītības līmeņa ziņā oficianti ir trešajā vietā aiz ministriem un sievietēm — viens kampiens, un problēmas sakne plika! Nu kā mēs paši to neiedomājāmies, ka nevar tautai piederēt filma, kurā sit tikai vienu vienīgu reizīti! Un, ja nepieder, kada jēga strīdēties?

Jutāmies nedaudz apmulsuši, tāpēc dzeramnaudu neatstājām.

Agrāk cilvēki mazāk zināja, vairāk prata, tagad ir otrādi — daudz zina, maz prot.

Pirmie tiltu aiz sevis nodedzina tie, kam zināma kāda laipa.

F. USĀNS

KLEKSĪŠI

«Mūsdienu skolā katrā klasē vajadzētu vairākus Atraitnes dēlus.»

«Veselīgie kalnu iedzīvotāji uz pilnās notiekošo noraugās no putna lidojuma.»

«Brāļi Kaudzītes tā atspoguļo savus tēlus, kā citiem atspoguļotājiem tas vēl nav izdevies.»

«Attīstoties cilvēkiem, attīstās arī visādas baktērijas, un tāpēc ārstu poliklinikās vienmēr trūks.»

«Plūdoņa putni varonīgi lido uz saulaino tāli, nepaņemot līdzī to, kam nebija spārnu, kas uzskatāms par lielu revolucionāru kļūdu.»

«Tas, ka tieviem vecākiem piedzimst resni bērni, nav nekāds brīnums, bet

«Aiz karstuma pavasarī no zemes lien ārā visādi augi.»

«Kaut gan Kaspars bija gudrāks par Prātnieku, savas kautrības dēļ viņš runāja klusāk, un tāpēc taisnība vienmēr bija Prātniekam.»

«Savos darbos Blaumanis stāsta par nākamās paaudzes dzīvi, kuru iepriekšējā paaudze ir izlutinājusi, un tādēļ tā nevar patstāvīgi nodzīvot.»

«Ne tikai Blaumaņa Kristīne, bet arī mūsdienu jaunieši, sekojot savām patiesām, dziļajām jūtām, kāpj pāri žogiem.»

«Birznieks-Upītis stāstā «Aiza» parāda, ka, neskatoties uz to, ka plūdos visi ciema iedzīvotāji iet bojā, tas ne-traucē dzīvot.»

No skolēnu sacerējumiem

J. SULCS

A. LIEPINS

H. CIEMIŅŠ

J. BRINKIS

APBRĪNOJAMIE SVARI

Šo vasaru noskaidrojās, ka mūsu republikā viens no lielākajiem deficitiem ir svāri. Protams, ne jau tie, kas stāv veikalos uz lētēm, bet makenīt lielāki. Sacīsim, uzbrauc uz tādiem svāriem pamatīgi piekrauta automašīna un, viens divi, gatavs! Gan vedējam, gan pieņēmējam tūlīt skaidrs, cik krava isti sver. Nav vārdam vietas — ļoti ērti. Bet, ja šādu svāru nav, ko tad? Ar plecu raustišanu līdzēts netiek. Rīgas rajona Lorupe padomju saimniecības produkcijas pārstrādes cehs — taisnības labad tas jāsa — svāru ziņā pilnīgs tukšnieks nav. Tur ir svāri, kas spēj svērt līdz 10 tonnām smagas kravas. Diemžēl, kad atbrauca kāds ar «Mazu», tad gan tie likās līdzīgi bērnu rotaļlietai.

Tad gudras galvas atcerējās, ka pāris kilometru attālumā ir zinātniski pētnieciskā saimniecība «Sigulda», kur uzstādīti isti apjomīgi svāri, kas ņem preti divdesmit tonnas un vēl vairāk. Čeha ļaudīm diplomātija nebija sveša, tāpēc pavisam drīz viņi sita saujā saimniecības vadītājiem.

Nu viss sāka ritēt ka pa dziedziņu. Atbrauca automašīnas ar vītiņām — lūdzu, taisnā ceļā uz lielajiem svāriem. Pēc tam atpakaļ, lai noformētu dokumentus un izkrautu vedumu. Nekādas ķeršanas vairs. Zelta dzīve!

Par to 9. un 14. jūlijā pārliecinājās arī Zivsaimniecības pārvaldes saimniecības «Sātiņi» pārstāvis Egons Strāls. Pirmajā dienā viņš nodeva 4790 kilogramu vistu, otrajā — 4810 kilogramus. Bet, kad ar tādu pašu kravu atbrauca 15. jūlijā, pekšņi radās aizķeršanās. Lai gan svāri rādīja 4500 kilogramus, pieņēmēja Anna Griņova svēršanas pavādzimē Nr. 270 ierakstīja 4100 kilogramus.

Zootehniķis Egons Strāls uztraucās — tas tak nevarot būt. Rakstot bušot ieviesusies kļūda.

Pieņēmēja Anna Griņova palika pie sava. Viss esot vislabākajā kārtībā. «Siguldas» svāri rādot aplam. Viņa tak zināšot labāk. Tāpēc, lai nerastos zaudējumi, visu savā prātā pārrēķinājusi. Piezīmēsim, šī pārrēķināšana «Sāti-

ņiem» izmaksāja — smeļies vai raudi — drusku vairāk par 800 rubļiem.

Nākamajā dienā — 16. jūlijā — svāra starpība izrādījās tieši 500 kilogramu. Pieņēmēja Anna Griņova — atkal smeļies vai raudi — apgalvoja, ka svāri sākuši rādīt vēl aplamāk.

17. jūlijā svāra starpība bija mazāka — tikai 162 kilogrami. Laikam tāpēc, ka spīdēja saule. Toties atvestās vistas pekšņi

vairs nebija tā labuma kā iepriekšējās dienās: standarta par 2,10 rubļiem kilogramā — 2393, nestandarta par 0,40 rubļiem kilogramā — 43, tādas, par kurām nemaksāja ne kapeikas. — 24. Tā ir skaidri un gaiši ierakstīts svēršanas pavādzimē Nr. 450.

Tas pats atkārtojās 20., 21. un 24. jūlijā. «Sātiņu» pārstāvis dūšīgi cēla iebildumus, bet dzirdīgas ausis neatrada.

Līdzīgi joku svāri izspēlēja arī ar Saldus rajona kolhoza «Rosme» parstāvi Austru Tilgali. Viņa 13. un 14. jūlijā atveda pa 6000 vistām ar kopejo svāru 11 tonnas. Anna Griņova uz svēršanas pavādzīmes uzrakstīja par 800 kilogramiem mazāk. Atkal svāri vainīgi. Atkal — smeļies vai raudi — «Rosmes» pārstāve ne smējās, ne raudāja. Sastādīto pavādzīmi viņa atteicās parakstīt. Ai, ai, kāds nesmukums! Konflikts gaisā dienas laikā! Pieņēmējai noteikti pēc tam uzradās kāds sirms mats. Jā, dzīve nav rožu dārzs.

Kad valodas par šiem notiku-

miem nonāca līdz «Dadzā» redakcijai, divi tās darbinieki tūlīt āva kājas un devās aplūkot nešpetnos svārus. Pirmajā brīdī nekas greizs nerādījās. Svāri kā jau svāri. Kur tad būtu klupšanas akmens? Viņi aizgāja pie saimniecības «Sigulda» direktora vietnieka Staņislava Seipulova. Tā un tā... tiek apvainoti cienijami cilvēki. Un viss tikai svāru dēļ.

Direktora vietnieks parādīja nešpetno svāru pārbaudes aktus, kas bija sastādīti 1986. gada 25. jūlijā, 1986. gada 5. augustā un beidzot — 1987. gada 25. augustā. Viss esot pareizi. Mazliet vēlāk direktora vietnieks gan atzinās, ka svāri reizēm rādot mazāk. Tavu trakumu! Tad jau iznāk, ka akurātā pieņēmēja Anna Griņova, pēc sava prāta kļūdas korigējot, pārkorigējusies ne uz to pusi un viņas kļūdas ir vēl lielākas, nekā sākumā bija licies.

Lai tiktu pie galīgas skaidrības, 8. septembrī «Dadzā» pārstāvi ieradās padomju saimniecības «Lorupe» produkcijas pārstrādes

cehā un uzmeklēja priekšnieku Borisu Stankeviču. Viņš, tā sacīt, nerunāja gari. Svāri nav pareizi? Kas par niekiem! Pret saimniecības «Sigulda» svāriem nekādu pretenziju neesot. Sverot precīzi.

Pēc brītiņa kabinetā ienāca vecākā meistare Anna Bobska ar savu sakāmo. Kā tad, kā tad, svāri rada galīgi aplam! Tāpēc jau čeha darbinieki nosverot tikai 5% no atvestās kravas un pēc tam aprē-

ķinot visa veduma svāru. Precīzi uz kilogramu.

Abi korespondenti, to dzirdēdami, paskatījās uz čeha priekšnieku Borisu Stankeviču. Kuram tad taisnība? Pirms divām minūtēm viņš bija teicis vienu, tagad vecākā meistare visu apgrīza otrādi.

Čeha vadītājs nolaida acis un nomurmināja, ka viņš tai mēnesi laikam bijis atvaļinājuma, tāpēc neko nezino.

To, ka svāri ir nepareizi, dūšīgi apgalvoja arī pieņēmēja Anna Griņova. Un tomēr, pat ar šādiem svāriem strādājot, čeha nekā netrūkstot un nekā neesot lieka. Lai nākot un pārbaudot! Un vēl piebilda, ka citas saimniecības nemaz nesūdzoties, tikai šitās te... Jāsaka, ļoti atjautīga darbiniece. Viņa taču zināja, ka tie kolhozi, kuri mēnesi pēc mēneša savu produkciju veda uz šo cehu, nedrīkstēja muti pat pavērt. Citādi viņiem parādītu durvis. Un kur tad lai viņi ar savām vistām dotos? Čehs taču nav no gumijas. Dienas izstrādes norma — astoņpadsmit tūkstoši vistu. Ja labi sarunāja, pieņēma dažus tūkstošus pa virsu. Bet, ja nesarunāja, tad... tas taču katram skaidrs, kas tad.

Ļaudis smeļas, ka dažs labs kolhoza priekšsēdētājs čeha darbinieku priekšā ne tikai klanoties zemu jo zemu, bet esot gatavs uz visādu pretimnākšanu. Pat piedāvājot savus cilvēkus, lai viņi palīdz produkciju ne tikai izkraut, bet arī pārstrādāt. Protams, bez maksas.

Nobeigumā jautājums republikas Agorūpnieciskajai komitejai: vai tiešām ir tik neiespējami sagādāt svārus, kas nedarītu kaunu pieņēmējiem?

Dažs varbūt iebildis, ka Agorūpnieciskajai komitejai būtu pienākums uzcelt vēl dažus pārstrādes cehus. Tad kolhozu priekšsēdētājiem nevajadzētu klanīties līdz zemei, lai viņu saimniecībās ražotā produkcija varētu nonākt līdz paterētājam. Bet vai drīkstam tik daudz prasīt un gaidīt?

E. JUMĀRS
K. VEKŠIS

Toronto (Kanādā) kāda firma nodarbojas ar nosaukumu piešķiršanu mūsu Galaktikas zvaigznēm. Katram, kas samaksāja 25 dolārus, bija iespējams panākt, lai viņa vārdā nosauktu debess spīdekli, kuram līdz šim vēl nebija nosaukuma. Firma garantēja, ka, laižot klajā kārtējos zvaigžņu katalogus, klientu vārdi būs iespiesti blakus viņu zvaigznēm. Firma pārdeva tikai zvaigznes, kas redzamas ar neapbruņotu aci. Pirms firmu slēdza policija, tā spējēja iekasēt naudu no 500 cilvēkiem.

Pie Džeimsa baznīcas (Birmingemā, Anglijā) durvīm karājas plakāts ar šādu saturu: «Lūdzam mūsu dievnama apmeklētājus, kas met upurtraukā naudas vietā pogas, raudzīties, lai tās būtu labas.»

Ramadana laikā, t. i., musulmaņu kalendāra deviņajā mēnesī, Korāns aizliedz ticīgajiem ēst un dzert no saules lēkta līdz rietam. Kad Tunisas basketbola komanda ieradās uz sacīkstēm Tripolē (Libijā) un dienas vidū ieturēja azaidu, tā tika bargi sodīta. Sportistiem uzlika roku dzelzus, bet kaklā pakāra plakātu ar uzrakstu: «Grēcinieks». Šādā izskatā viņi tika vadāti pa pilsētas ielām.

Aprēķināts, ka no 1882. līdz 1954. gadam rasistu bandas Amerikas Savienotajās Valstīs nolīcinājušas 4724 nēģerus. Bez tam daudzi nēģeri nolīcināti legālā ceļā ar tiesu palīdzību. Parastajai standarta melnās rases pilsoņiem domātajai apsūdzībai (slepkaivība, izvarošana) automātiski seko nāves spriedums.

Nesen Rietumvācijas stadionos bija redzami futbolisti, kuri reklamēja apbedīšanas biroja «Pax» pakalpojumus.

Publika pret šādu reklāmu izturējās ar dalītām jūtām. Viens otrs uzjautrinājās, tomēr daudzi pauda atklātu sašutumu, un lieta galu galā nonāca tiesā. Tiesa nosprieda, ka apbedīšanas biroja reklamēšana sporta laukumā aizvairo aizgājēju piederīgo jūtas, tāpēc šāda veida reklāmu aizliedza. Taču apbedīšanas birojs «Pax» un Augsburgas futbola dzīves vadītāji pārsūdzēja spriedumu augstākā instancē.

Kamēr tiesneši turpina strīdēties, Augsburgas futbolisti turpina spēlēt futbolu kreklīņos, ko rotā aicinājumi izmantot apbedīšanas biroja «Pax» pakalpojumus.

Kāds Barodas (Indijā) mākslinieks ir uzrakstījis vēstuli, kas tiks reģistrēta Gīnesa rekordu grāmatā. Tā sastāv no 42 vārdiem 25 rindās un ir uzrakstīta uz rīsa grauda.

Pasaules meistarsacīkstēs ķiršu kauliņu spļaušanā Tentelburgā-Langentālē (VFR) pagājušā gada labākais sasniegums tika labots par 3 m. Rekordista spļautais kauliņš aizlidoja 25,56 m tālu.

Tasmānijas (Austrālijā) ledzīvotājs Viljams Čārltons uzlika uz galvas tukšu pudeli un nogāja ar to 25 725 m.

Anglijas ārstu vidū ir 3000 alkoholiķu.

1951. gadā Anglijas baznīcas svētdienās apmeklēja 36% valsts ledzīvotāju, 1963. gadā — 20%, tagad vairs tikai 15%.

Kanādietis Vivjens Simmens uz sava ķermeņa ādas ir iļcis ietētovēt 4831 zīmējumu.

Pirms dažiem gadiem Lielbritānijas pasta ministrija ir ieviesusi jaunu telefona dienestu — nākotnes pareģošanu. Kā ziņo laikraksts «Daily Mirror», visās lielākajās pilsētās jaunais pakalpojuma veids aprūpēs abonētus no pulksten sešiem rītā līdz astoņiem vakarā, atskaitot sestdienas un svētdienas, kad astrologam varēs zvanīt cauru diennakti.

Lielbritānijas ledzīvotājiem turpmāk nebūs jāiet pie gaišreģa vai jāgaida, kad iznāks kārtējais astroloģijas žurnāls ar horoskopus. Tagad tikai jāuzgriež attiecīgais telefona numurs un astrologa balss pastāstīs interesentam, kādas likstas vai prieki viņu gaida nākotnē.

ASV aviosabiedrība «Panamerican» sākusi reģistrēt tos, kas vēlētos apmeklēt Mēnesi. Līdz šim pieteikušies 100 000 cilvēku. Lielais valrums grib pavadīt savu atvaļinājumu kādā Mēness viesnīcā.

ASV avīze «New York Times» nesen rakstīja: «Ja jums uzbrūk laupītājs, nesauciet palīgā, tas var pievērst policijas uzmanību.»

1986. gadā ieslodzīto skaits Amerikas Savienotajās Valstīs pieaudzis par 10%, salīdzinot ar iepriekšējo gadu, bet par 66%, salīdzinot ar 1980. gadu. Pašreiz pēc ASV Tieslietu ministrijas ziņām, valsts cietumos atrodas 546 659 personas.

Kamēr ugunsdzēsēji Meksboro (Lielbritānijā) dzēsa degošu labības lauku, aizdegās viņu mašīna. Nācās izsaukt no kaimiņu pilsētām divas citas ugunsdzēsēju komandas. Tās degošo mašīnu apdzēsa.

«IEVĒRO DISTANCI, AKLĀ VISTA!»

— Meisterberga kungs, jūs esat diplomēts inženieris un esat viens no tiem speciālistiem, kuri nodarbojas ar «domājošo auto» problēmu. Bet par jaunās paaudzes automašīnām kļūst vispretrunīgākās baumas, tāpēc nebūtu slikti, ja pircēji uzzinātu tieši no jums kā kompetenta cilvēka kaut ko vairāk par jaunumiem šais pētījumos.

— Sāksim ar galveno: rītdienas automašīna būs līdzīga cilvēkam.

— Kā to saprast?

— «Domājošais auto» ne tikai domā, bet arī reaģē uz dažādām situācijām līdzīgi cilvēkam.

— Vai jūs nevarētu minēt kādu piemēru?

— Lūdzu. Mēs, piemēram, esam konstruējuši runājošu skaņas signālu. Tagad tas vairs nepietaurē bez jēgas visu apkārtni, bet, izmantojams mašīnā esošo skaitļotāju, izsakās saprotamā valodā.

— Ja esmu jūs pareizi sapratis, skaitļotāja atmiņā ir frāzes, kas izsaka neapmierinātību vai uztraukumu?

— Tieši tā. Skaitļotāja rīcībā ir daudz dažādu izteikumu, un tas tos lieto atkarībā no situācijas. Visu nosaka mašīnas vadītājs, viņa gume, noskaņojums.

— Lūdzu, mazliet sīkāk.

— Izteikumu diapazons ir ļoti plašs, ar «Lēnāk, draudziņ!» sākot un «Ej, tu, nevēga, neguli pie stūres!» vai «Idiots! Kā tādiem ļauj vadīt mašīnu!» beidzot.

— Jā, mūsu kontakti uz ielām un ceļiem kļūs piesātinātāki...

— Tas ne tuvu nav viss! Mēs esam konstruējuši arī speciālu ekrānu pakalējam stiklam. Ar tā palīdzību vadītājs, kas brauc pa priekšu, nodod visu nepieciešamo informāciju tam, kas brauc aiz viņa. Piemēram, var atgādināt, ka jāievēro distance.

— Kā tas izskatās praksē?

— Jūs piespiežat podziņu, un uz ekrāna parādās brīdinājums: «Ievēro distanci, kretīn!»

— Bet ja aizmugurē braucošo mašīnu vada sieviete?

— Tādā gadījumā jūs ieslēdzat speciālu sieviešu programmu.

— Lūdzu, konkrētāk.

— Uz ekrāna parādās, piemēram, šādi vārdi: «Ievēro distanci, aklā vista!»

— Vai skaitļotāja atmiņā ir arī kādi stiprāki izteicieni?

— Protams. Mūsu programmā ir izteikumi visiem dzīves gadījumiem. Vadītājam atliek tika izvēlēties.

— Grandiozi! Mēs, autovadītāji, uzmanīgi sekosim jūsu pētījumu gaitai!

Šajā numurā karikatūru tēmas ir izdomājuši Gunārs Bērziņš, Dainis Breikšs, Jānis Brīnīks, Ludmila Bulikina, Harijs Ciemīņš, Ludis Danilāns, Kira Liede, Agris Liepiņš, Imants Melgailis, Uģis Mežavilks, Igors Palkovs, Edvards Rusmanis, Tamāra Sergijenko, Jānis Šulcs un Andrejs Vīte.

«Roháč», Bratislava

— Paklausieties, varbūt jūs varat identificēt šo ēdienu!

«Stāršel», Sofija

ĀRZEMJU HUMORS

— Kāpēc man būtu jums jāaizdod uz pusstundu vīrs, lai viņš jums tur kaut ko izlabo! Jūs man to savu kultūristu taču arī neaizdosiet!

«Dikobraz», Prāga

— Ar jūsu karburatoru, ser, lielas nepatīkšanas. Sidnejs to uzmeta sev uz kājas!

«Mirror», Londona

— Esmu izgudrojis gāzes šķiltavas, kas jāuzpilda vienreiz astoņdesmit septiņos gados!...

«Billed Bladet», Kopenhāgena

— Puika, tagad nemaz nav īstais laiks spēlēt nodokļu inspektoru!

«Weekend», Londona

«Urzica», Bukarestē

— Draņķīga laika dēļ sarkanais tepikš ir mazliet sarāvis,

ser!

«Eulenspiegel», Berlīne

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), H. Grundulis, A. Ivanovskis, O. Mačs, S. Matisāns, Ē. Ošs, E. Rusmanis (galvenais māksl. redaktors), A. Sondors (atb. sekretārs), A. Vīte (galv. red. vietnieks). Tehniskais redaktors M. Survelis. LKP CK izdevniecība, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: 226081, Rīga-81, ab. k. 19. Preses namā, Balasta dambī 3.

Nodots salikšanai 18.09.87. Parakstīts iespiešanai 9.10.87. JT 00134. Formāts 70X100/8. Ofseta tehnika, 2,58 uzsk. iespiedl., 3,49 izd. l. Metiens 124 000 eks. Pasūt. Nr. 1205. Iespiests Latvijas KP CK izdevniecības tipogrāfijā, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3.

Журнал сатиры и юмора «Дадзис» (Чертополох). Выходит 2 раза в месяц на латышском языке. Издательство ЦК КП Латвии. 226081, г. Рига, Баласта дамбис, 3. Адрес редакции: 226081, Рига-81, аб. я. 19. Дом печати, Баласта дамбис, 3. Отображено в типографии Издательства ЦК КП Латвии, 226081, Рига, Баласта дамбис, 3.

12-13

— Neredzu, neredzu, neko neredzu!

— Pirms gadiem septiņdesmit, ser, jums bija politiska tuvredzība, bet tagad ir politisks aklums.

